

Torsten Ringgaards prædiken 2. søndag i fasten

Taler

Torsten Ringgaard
Sognepræst

Dato

16. marts 2025

Sted

Bagsværd Kirke

Omstændigheder

Gudstjenesten er optaget på forhånd, men sendt i programmet Gudstjenesten på DR1 d. 16. marts svarende til 2. søndag i fasten.

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 15, vers 21-28

Salmer

De dybeste lag i mit hjerte
Til himlene rækker din miskundhed, Gud

1

Indledning efter præludiet

Det er i dag 2. søndag i fasten. Selvom vi har lagt fastelavn bag os med ”slå katten af tønden” og en flok sjove børn med masker på, går mine tanker alligevel til min første maske. Den blev lavet i formningslokalet på Pedersker Skole, hvor fru Hansen var vores formningslærer i 1. klasse. Hun var så sød, fru Hansen. Da vi unger - fra hele skolen - sad til selve fastelavnsfesten i gymnastiksalen, havde jeg naturligvis min maske på samt en kjole, min mor havde lånt mig. Udklædt som kvinde. Jeg var lidt flov. Om et øjeblik ville skoleinspektøren udpege den bedste forklædning. Det blev nu ikke mig, men en fra 8.klasse, som havde set den første månelanding året før på tv og nu stod han der på scenen hos skoleinspektør Hansen som astronauten Niel Armstrong i det sejeste kostume udarbejdet af hvidmalede papkasser i flere størrelser. På brystkassen stod ordene: ”Et lille skridt for mennesket, et kæmpe spring for menneskeheden”. – Men ja, jeg havde nok glemt den dag for længe siden, hvis ikke fru Hansen havde sat sig ved min side med ordene: ”Hvem gemmer sig dog bag denne fine maske og gode forklædning, det kan jeg simpelthen ikke gætte?” Ja – en dreng i kvindetøj, var vel også noget af et spring. – Fru Hansen fik sagt det på en så varm og kærlig måde, at jeg følte mig set, stolt og glad. – Du har sikkert også mødt mennesker i dit liv, der ligesom har fået dig til at føle dig værdifuld. I prædiken lidt senere, vil jeg fortælle om en person, som har haft afgørende betydning for min måde at forstå Gud Fader på. – Velkommen til gudstjeneste.

Prædiken

"Du kom med alt det der var dig og sprængte hver en spærret vej med stunden født til glæde! Og kærligheden er og bliver og hvad end hele verden si'r så har den vore hjerter".

I Bagsværd Kirke har vi hvert år mindst 120 unge piger og drenge, der bliver konfirmeret. Det er altså stort.

35 "I er Danmarks fremtid, kære unge mennesker," bliver der sagt til dem, "tak, at I bærer faklen videre. For nej, mennesket finder ikke fred i hjertet uden den kærlighed, som kirkens herre formidler. Og her taler jeg ikke om pave, bisp eller kirkeminister – men sandelig om selveste Jesus Kristus. Jo for han gav os lov til at tro på, at vi ikke bliver vurderet ud fra et skrivebordsagtigt etisk eller moralsk

40 regelsæt, men at vi er favnet og elsket som dem, vi er, af et bankende faderhjerte. Min far og jeres far, sagde Jesus. Og ja, han gav os mod til at tro på, at når han som Guds Søn lod sig føde som et lille barn i en stinkende stald med kreaturer – og endda af en jomfru uden for ægteskabet – ja, så er Guds Søn den Messias, der vil være sammen med os præcis som dem, vi er.

"Nej, du skal ikke først lige indordne dig under en række forskrifter alla nedskrevne dogmer eller trosbekendelser. Nej. Du er allerede og til alle tider Guds barn.

50 Næsten hvert år har jeg denne flaske rom med ved selve konfirmationen. Jeg plejer helt bevidst at stille den allerforrest på nadverbordet, så ingen kan undgå at se den.

O, jeg ville så gerne være tankelæser en sådan dag – eller kunne høre, hvad de

55 måske sidder og småvisker om nede blandt rækkerne, inden konfirmationen går i gang: "Nå, præsten har vist lige dingeling ding ding..."

Det er så et stykke inde i prædikenen, jeg plejer at standse op med ordene:

"Undskyld, men jeg tror lige, jeg trænger til en opstrammer."

60 Mændene i kirken griner højlydt, når min hånd griber om flasken, mens alle mødre gisper efter vejret og tænker: "Å nej, hvad er det dog for en præst, vi har sendt vores kære barn hen til – nu i snart et år?"

65 De kan nu være helt rolige, mødrene, for med flasken her vil jeg fortælle dem og alle andre den bedste og vigtigste historie.

Den handler om den dybt alkoholiserede Kutte. For han har – om nogen – lært mig, hvad det vil sige at tage imod en udstrakt hånd og at tro på, at når alt ramler
70 i vores og i andres liv, da står vi ikke alene. Gud Fader favner os.

Nu får I historien. Som skoledreng var jeg bange for Kutte. Han sad ofte stangfuld på en bænk ved busstationen i Åkirkeby, dér, hvor jeg skulle tage bussen hjem efter skoletid. Kutte var en stor, stærk mand med langt sort hår,
75 store øjenbryn, kraftigt fuldskæg og tatoveringer op og ned ad begge arme. Jeg kan forsikre jeg om, at det ikke var kirkens trosbekendelse der stod tatoveret. Hans stemme var dyb som den mørkeste bas. Af og til, når han havde drukket sig helt i hegnet, slog han flaskehalsen af på en kantsten i stedet for at kæmpe med proppen. Der var sgu så meget andet at kæmpe med. Og så flød det med
80 blod fra hans kinder.

Om søndagen havde man i en lang periode været nødt til at låse døren ind til kirken under gudstjenesten for at forhindre, at Kutte skulle komme ind midt under det hele og forstyrre og gøre folk bange. Det havde man så glemt en dag. Jeg sad i kirken som konfirmand, og pludselig kom han slingrende op ad
85 kirkegulvet. Kutte stillede sig lige nedenfor prædikestolen, hvor præsten stod med lukkede øjne og var ved at bede en bøn. Da han åbnede sine øjne, så han direkte ind i Kuttens ansigt. ”Vi skal synge min sang,” sagde Kutte, så det ragede i hele kirken. ”Vi skal synge min sang.” Præsten vidste godt, hvilken sang Kutte var glad for. Og så sang Kutte sin sang med den dybeste drukstemme. Jeg
90 fortalte min mor om det, da jeg kom hjem, og hun hjalp mig med at finde sangen i en sangbog. Den satte sig fast som et minde – for det var en stærk oplevelse. Kutte sang:

”Du som bryder lænker, løser trælles bånd, du som frihed skænker, ved din Helligånd, frem til dig jeg trænger, fra mit fængsel ud, ej en slave længere, men et
95 barn af Gud.”

Ja, konfirmander og alle I andre, plejer jeg at sige: Tænk, en dybt alkoholiseret mand, der nærmest lå i rendestenen og intet magtede, han sang om, at han var sat fri – at han ikke var en slave længere. Hvordan kunne han dog det? Var han
100 da helt og aldeles blind for sin egen forfærdelige situation? Nej, tværtimod. Han kunne takke, fordi han var verdens mest frie menneske – for frihed består ikke i

et vellykket liv ud fra vores målestok, hvor alt bare kører derudad på fineste, frommeste måde. Nej, at være virkelig fri – det er at have set sig elsket præcis
105 som det menneske, man er – elsket og favnet af Gud Fader. Det havde Kutte set. Han havde indset, at Gud Fader altid ville kendes ved ham: ”Du er min. Intet i verden – hverken noget af dit eget eller andres – kan rive dig ud af min favn.” Han døde for et par år siden. Faldt om på fortovet i Åkirkeby. Jeg tror ikke kun, det var ambulancen, der kom og samlede ham op. Nej, også Guds engle kom og
110 løftede Kuttens sjæl og ånd op og bar ham ind til den Gud og Fader, som havde sat ham fri i troens verden.

Jeg må tilstå, at Kutte med sit barske liv har skænket mig en tro og et håb. Hans tro har fået en plads i mit hjerte. Nu og da møder jeg Kutte. Nej, ikke ham, der
115 sad på bænken i Åkirkeby. Men i de mennesker, der, på trods af at alle fromheds-odds er imod dem, takker Gud Fader for at være elsket af ham.

Når jeg læser historien om den kana’anæiske kvinde, som vi hørte før, så går tankerne til Kutte.

120 Den kana’anæiske kvinde var ikke en del af den fromme elite. Og Jesu disciple forsøgte da også at skubbe hende væk. Hun skulle da ikke komme her og tro, at en kvinde uden for deres jødiske religiøse fællesskab kunne få del i Gud Faders rige: ”Hvad tænker du på – tror du, man sådan bare kan hugge en hæl og klippe en tå? Næ nej, du, passer man ikke inden for rammerne, så...”

125 Jeg tænker, at Jesus spiller med på disciplenes ekskluderende adfærd – nej, ikke fordi han er enig med dem – men fordi han vil give dem og os en lektie. For jo mere de pisker stemningen op og holder på deres ret og hævder, at Messias sandelig kun er til for de rettroende jøder – jo tydeligere skinner evangeliet
130 igennem, når Guds Søn rækker hånden ud til det menneske, som de - eller vi - slet ikke ville hjælpe.” For nej, det har vi slet ikke mandat til” – vil man sige i de fromme kredse og pege på skrift og bogstaver og bibelvers – og så må de gå deres egen vej, alle disse, der ikke tror, tænker og lever som vi gør – os, der har mødt Gud og forstår at lystre Bibelen.

135 Kutte fejede hele dette hykleri væk. Det samme skete med den kana’anæiske kvinde.

Og dog falder vi i grøften igen og igen i vores selvfede fromhedsliv, når vi skubber andre – og når vi skubber os selv – ud i mørket – ud i bebrejdelse og
140 selvbebrejdelsens dæmoniske mistillid til Gud og hans favntag.

Jesus kom forbi den kana'anæiske kvinde, fordi hendes datter led af en dæmonbesættelse.

145 Hvem ved? Måske kom Kutte forbi for at hjælpe en eller anden af med sin dæmon. Måske mig. Ja, altså selvbefredelsen – mistilliden til, at Gud Fader kan favne en som mig.

Og ja, så blev den dæmonbesatte kana'anæiske datter sat fri og andre med. Men
150 der skulle gå lang tid, inden det helt gik op for disciplene dengang og nu, at Gud Fader er grænseløs i sit kærlige, omsorgsfulde favntag. Måske gik det aldrig helt op for hver og én. Og det døjer vi stadig med, og derfor skal og må vi da også høre det samme evangelium om den grænseløse kærlighed igen og igen – så vi ikke bure os inde i vores egen smålighed over for os selv og over for andre.

155

Kutte havde set sig fri. Heldigvis lagde han vejen forbi folkekirken den dag.
Amen.

*Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, Du, som var, er
160 og bliver én sand treenig Gud, Højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen*

165

Kirkebøn

Vor Gud og himmelske Fader!

Tak for livet, du har skænket os i en vidunderlig og skrøbelig verden. Giv os
170 mod til at leve livet med alt, hvad det rummer af lys og mørke, i medgang og modgang.

Før og led os tilbage til virkeligheden, når vi forsvinder for os selv og for hinanden.

Styrk os på ny, når vi har mistet troen og håbet.

175 Giv os, at vi må se vores medmenneske og os selv med dine nådige, barmhjertige, kærlige øjne. Mind os om, at vi alle er forbundet i dig.

Vi beder for alle, der har det svært. Kom til dem i deres nød. Vi beder for verden og os i den. Fri os fra alt ondt, og bevar os fra indbyrdes strid og opløsning. Giv os styrke og vilje til at hjælpe hinanden.

Vi beder dig for alle, der har fået magt og ansvar betroet: Giv dem troskab og visdom, så de forvalter det i kærlighed til næsten.

Vær med regering og folketing og al øvrighed her i landet og ud over verden.

Velsign og bevar Kong Frederik d. 10. og hele kongens hus.

185 Giv dem og os alle nåde, fred og velsignelse og efter dette liv den evige salighed hjemme hos dig, vor Gud og Fader. Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

190

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. søndag i fasten, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

195

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/torsten-ringgaards-praediken-2-sondag-i-fasten>

200

205

210

215